

JAK SE SPRÁVNĚ POHÁDAT A 1/2 EHLIT

Pondělí, 04 srpen 2014

Já nemít doma ženu, asi by mi ani nenapadlo se pohádat. Na základě tohoto tvrzení však v žádném případě právní poradce nedoporučuji, aby se v této věci obrátil na právníka, protože právník by se s ním mohl pohádat, a to by bylo velmi špatné. Když se s ním pohádáte, tak by se se mnou v žádném případě chtěl pohádat, které by bylo velmi špatné i vyhovět s kufrem za dveře a to by bylo velmi špatné, a to by bylo velmi špatné, a to by bylo velmi špatné.

Když si do Googlu zadáte "Jak se správně hádat" (schválně to zkuste), najdete téma výhradně stránku, určenou ženám. Ženy si v nich radí, jak se konstruktivně hádat a jak zacházet, aby ve vztahu znovu zavládla harmonie. Jediný mužský magazín, který se tématem hádání vůbec zabývá, radí svému čtenáři: "Měly si sednout proti ní a vědomě, co na vás vyřekne, si zapisujte. To ji zaručeně rozpálí do bílého." My muži si mezi sebou prostě nehádáme. Upřesňujeme si stanoviska, hledáme řešení problému, občas si zaválíme nebo uspořádáme nějakou tu genocidu, ale na hádku potěbujeme ženu. Během hádky se k odstartování hádky hodí i nejmalichernější záminka, například to, že jejich partner je totální kretén. Následná hádka mezi dvěma odlišnými pohlavími pak připomíná spíše dialog mezi dvěma odlišnými živočišnými druhy, například labradorským retrieverem a radiátorem ústředního topení. Ženy jsou na hádky biologicky mnohem lépe vybaveny než muži, mají totiž lepší dlouhodobou paměť a jsou schopné si vzpomenout i na věci, které muži zapomínají nebo o nich vůbec ví, že se vůbec nestaly, například se staly, ale k němu nedošlo. Je třeba, že muži a ženy mají vztahovou jen velmi mlhavou představu o období, než jsme s nimi začali žít. Já jsem snědl skoro půlku mýdla a to je informace, kterou by spousta žen dokázala jevit po letech promítnut ve smrtící zbraň. Jednou jsem se své ženě svěřil, jak moc nesnáším nekonečné telefonáty plné bezobsažného pití a ona si to vzala osobně a praskla mi s telefonem. Snažil jsem se jí vysvětlit, že v tom není nic osobního, protože je mi jedno, jestli na druhém konci plácá nesmysly ona nebo pojišťovací agent, ale žena si mezitím vypnula telefon, vyjmula z něj baterii a odnesla ho do sklepa, kde ho zamkla do skříně s návnadou proti potkanům. Na následnou hádku z očí do očí jsem byl doopravdy připravený. Z českých magazínů jsem věděl, že nemám používat ironii a s bohužel jsem neuspěl ani s jinými jazykovými prostředky. Metafory narazily u mé ženy na zešláplení, s hyperbolou jsem přehnal a když jsem vytasil synekdochu, zamkla se žena na záchodě, odkud jsem ji nedostal ani s pomocí jemných slovních hříšek, které má tak ráda. Naštěstí jsme oba rozumní dospělí lidé a hádky pro nás bývají hezkou příležitostí si jednou za čas popovídat. Seděli jsme tedy každý na jedné straně dveří od záchoda a povídali si a vyjasnili jsme si spoustu věcí: žena mi vytkla, že rád generalizuji jako věšáci, zatímco já jí pozorně naslouchal (a dělal si u toho poznámky k fejetonu) a pak jí řekl, že je úplně stejná jako její matka – tedy že skvěle vaří a je milá a skromná. Když ze skříně pod záchodovými dveřmi konečně začalo do mé temné chodby proudit světlo, věděl jsem, že je vyhráno a že budeme moci celý spor definitivně spláchnout. Díky tomu dlouhému rozhovoru teď vím, že moje žena potěbuje, abych jí vždy pozorně naslouchal. A když na to zrovna někdy nemám náladu, abych jí to jak jemně naznačil a pro jistotu ze sklepa uklidil věšáky a jeden na potkany.

JAN FLAŠKA,
autor, který umí 1/2 ehelit